

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Helms, Jacob.; af Jacob Helms.

Mindeord over Fru Marie Caroline Bang, født
Fribert, født paa Annebjerg d. 14. Oktober
1803, død i Kjøbenhavn d. 18. December 1875,
talte ved hendes Kiste den 23. December 1875

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Kbh.] : Thieles Bogtrykkeri, 1875

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Jakob Helms.

Marie Caroline Bang.

1875

42, - 144, - 8°

MINDEORD

OVER

FRU MARIE CAROLINE BANG,

FØDT FRIBERT,

FØDT PAA ANNEBJERG D. 14 OKTOBER 1803,

DØD I KJØBENHAVN D. 18 DECEMBER 1875,

TALTE VED HENDES KISTE DEN 23 DECEMBER 1875

AF

JACOB HELMS.

42. - 144.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021700917

MINDEORD

OVER

FRU MARIE CAROLINE BANG,

FØDT FRIBERT,

FØDT PAA ANNEBJERG D. 14 OKTOBER 1803,

DØD I KJØBENHAVN D. 18 DECEMBER 1875,

TALTE VED HENDES KISTE DEN 23 DECEMBER 1875

AF

JACOB HELMS.

Thieles Bogtrykkeri.

Den Kvinde, hvis Støv hviler i denne Kiste, hørte ikke til dem, der have store Tanker om sig selv. Hun følte det saa meget, at hun var et skrøbeligt og syndigt Menneske. Og det var hun jo. Men hun var alligevel et Menneske, i hvem Gud havde nedlagt og fremelsket noget, der baade var stort og ualmindeligt, og det var den store Kjærlighed, der fyldte hendes varme Hjerte. Derfor have vi hendes Børn, der nu mest ville komme til at føle Savnet ved, at dette varme Hjerte er hørt op at slaa, — derfor have vi Trang til en lille Stund at dvæle ved Billedet af den kjærlige gamle Bedstemoder, saaledes som hun nys var iblandt os, inden vi nu snart helt skilles fra det Forgængelige af hendes saa elskelige Skikkelse.

Og deri ville alle de, der ere komne hende nær, samstemme med Børnene og Børnebørnene, at det var et Liv ualmindeligt rigt paa Kjærlighed, som her er blevet afsluttet, et Liv fra først til sidst rigt paa den Kjærlighed, der ikke søger sit eget, den Kjærlighed, der tænker først paa andre, sidst paa sig selv. Og det var jo et langt

Liv, det blev forundt hende at leve; men hendes Kjærlighed affaldt ikke, blev ikke træt i de mange Aar, — ikke træt af at lyse ud af de klare Øjne og det milde Aasyn, — ikke træt af at fremføre kjærlige Ord af Hjertets Overflødighed, — ikke træt af at udfinde og udføre det, hvormed hun kunde tjene og glæde andre. I denne rige Kjærlighed havde hun det faste Livsindhold, som gjorde, at hun, skjønt hun var saa blød og saa livfuld, dog vedblev at være den samme, hvor meget saa de ydre Forhold omkring hende omskiftedes. Hendes Liv har jo mest været lyst og lykkeligt, — saaledes i hendes Barndoms og tidlige Ungdoms Dage, og saaledes mest i de mange Aar, det forundtes hende, omgiven af Børneflokken, at leve ved sin elskede og trofaste Mands Side. Men hun har ogsaa baaret baade tunge og bitre Sorger. Dog altid var hun den samme milde og kjærlige Kvinde med Hjertet helt aabent ogsaa for andres Sorg og Glæde. Paa hende har vistnok Ingen kunnet mærke, at jo ogsaa hun ved sin Mands Stilling kom i Højhed: altid vedblev hun at være den samme overfor Smaa og Store, Høje og Lave, Rige og Fattige, — kun at hun fandt Hjerter, med hvem hun kunde dele sit eget Hjertes Rigdom.

Ja Kjærligheden var ret egentlig hendes Element; i den var hun altid hjemme, udenfor den var hun som fremmed og vildfarende. Og i Kjærligheden var hun som Barnet, det kjærlige

Barn, der saa at sige kun forstod dette den gamle Apostels Ord: »Børnlille, elsker hverandre!« Det var hendes Styrke, og hvad der var svagt hos hende, hængte sammen dermed. Deraf kom det, at naar hos dem, hun elskede, den Enes Mening kom til at staa imod den Andens, kunde hun let komme til at ville give begge Parter Ret, men hvad hun mente og vilde, var jo altid dette. at det at elske hinanden laa der mere Vægt paa end paa Afgjørelsen af et Stridspunkt, som hun ikke forstod.

I sin Kjærlighed til de Smaa og til de Unge havde hun en stedse rindende Foryngelseskilde, som lod hende blive ved at være ung og livfuld i Aand og Sind, ogsaa da i hendes Alderdom det udvortes Menneske efterhaanden svækkedes og nedbrødes. Som hun havde været imod os og forstaaet os, da vi vare Børn eller unge i hine lyse Sommerdage — »Barnelivets favre Dage!« — derude paa Landet ved Sundet og ved Skoven, saaledes have flere af os set hende med samme ungdommelige Livfuldhed og kjærlige Interesse drage vore Børn til sig. Ja sandelig, de have nok Grund til at være bedrøvede og sørge ved den af dem alle saa højt elskede gamle Bedstemoders Død. Med Tanke og Hjerte fulgte hun jo hver enkelt af dem; alt, smaat og stort, om dem maatte fortælles hende, og hvor var hun ikke utrættelig i at glæde og gavne dem baade med Aandens og med Haandens Gaver.

Saa havde hun blide Alderdomsdage, den kjære gamle Bedstemoder, altid omgivet af dem, der elskede hende og skjønnede paa hendes Kjærlighed, hvad enten hun var i sit eget venlige Hjem eller i Børnenes Hjem. Hvor har hun ikke været glad som et Barn nu i sidste Sommer under Besøget hist ovre i Præstegaarden, i den ene Datters nye Hjem. Men saa, snart efter, i Efteraaret, kom jo Sygdommen og sammen med den smertelig Sorg i mere end én Henseende. Hvor tog hun det ikke elskeligt, taalmodigt og gudhengivent. Under sine Lidelser tænkte hun først paa de andre, sidst paa sig selv. Hvad hun selv led, fandt hun kun lidet imod den Møje og Besvær, hun voldte dem, der vare om hende. Dog ikke tænkte disse saa, de mange, der alle vare opfyldte af den ene Tanke, hvorledes de bedst kunne mildne Smerten for den elskede Gamle, og hvis trofaste Hænder ved Dag og ved Nat kappedes om at lette og løfte, at hjælpe til Rette og at pusle ved hendes Leje.

Nu da den gamle Bedstemoders Øjne ere lukkede i Døden, nu er der bleven Sorg og Savn og vil længe blive ved at være det, — allermest for de to kjærlige og trofaste Døtre i Hjemmet, men ogsaa for os andre, og for mange andre end for os hendes nærmeste. Vidt omkring, selv under lave Tage nær ovre ved Vesterhavets Klitter, vil den kjære gamle Fru Bangs Død spørges med hjertelig Deltagelse og Be-

drøvelse. Men en inderlig Tak bringe vi Dig, vor kjære Fader i Himlen, for alt det, Du har givet os igjennem hendes Kjærlighed. Og en inderlig Tak og et bevæget Farvel har jeg at bringe Dig selv, kjære elskede Bedstemoder, fra alle Børnene og Børnebørnene, og særligt fra den Datter, som ikke kan være her idag, og fra alle vore Børn, der skyldte Dig saa meget, saa meget. Ja Bedstemoders Minde skal ikke og kan ikke dø imellem os. O, men Du, kjære Herre og Frelser, Du ser og véd det bedst, at det kun er en fattig Trøst blot at have Mindet tilbage af dem, vi have elsket, — Mindet, der, saa velsignet det end kan være, dog naar det ikke er forbundet med Haabet, bestandigt paa ny bringer det Tab i Erindring, der ikke skal erstattes. Men derfor har Du beredt os en bedre Trøst, idet Du hin Julenat lod Dig føde i Bethlehem for som Lyset fra det Høje »at skinne for dem, der sidde i Mørke og Dødens Skygge«, og forvise alle dem, der af Hjørtet sørge over deres Døde, om at der er Liv ud over Døden, et Liv for dem, der høre Dig til, hvori det bliver til Virkelighed, hvad vore bedste Minder vække de dybe Længsler efter i vor Sjæl, — ja et Liv, hvor vi skulle leve evigt med dem, vi elske, helt rensede fra al Synd og helt friede fra al Sorg. O, kjære Herre og Frelser, var end vor kjære gamle Bedstemoders Tro kun som Barnets, det lille Barns, Tro, — o, den forsmaar Du ikke,

og det lille Barn viser Du ikke bort, Du som har sagt: »Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til«. Du har hørt det, hvor glad og tillidsfuld hun selv istemmede sin kjære Sang »Alt staar i Guds Faderhaand«, og Du har set det Smil, der kom paa hendes Læber, da den blev nynnet for hende under hendes bitre Strid. Ja Du saa det ogsaa, hvorledes hun da laa selv som et lille Barn i sit yngste Barns Favn og blev lullet til Ro ved det, der blev hvisket hende ind i Øret om at komme hjem, om Udløsning, om Gjensyn og saligt Liv i Himmerig. Og derfor, kjære Herre og Frelser, ikke for hendes Kjærligheds Skyld, men for Din Kjærligheds Skyld, den, hvormed Du har elsket hende, og den Du havde udgydt i hendes Hjerte, for denne Din Kjærligheds og Naades Skyld tro vi, at Du har kaldet hende hjem til Dig. Men forund Du os at mødes med hende og med de andre, til hvem vi have været knyttede ved inderlige Kjærlighedsbaand, — forund Du os engang at holde Jul med dem hisset i Himmelby »fælleds om Dit Liv og Fred, Lys og Kraft og Herlighed!« Amen.

